

Sedmokráska

Pokora, Šťastie

Smutný a krutý príbeh o malom kvietku poukazuje na to, čo je v živote naozaj dôležité: láska, pokora, vďačnosť a ohľaduplnosť k všetkému vokol nás.

Malej sedmokráske vôbec neprekáža, že nepatrí medzi obľúbené kvety v záhrade. Uživa si slnečné lúče a spev škovránka. Ale...

8 min

V **jednej** dedine stál neďaleko cesty biely dom. Pred domom bola krásna záhradka plná kvetov. Hneď pod oknom, v hustej tráve, rástla jedna malá rastlinka – sedmokráska. Slnko na ňu celý deň svietilo, a tak čochvíľa, za skorého rána, rozvinula svoje drobné snehobiele lístky vyrastajúce zo žltého slniečka. Vôbec sa netrápila tým, že je len maličkým, takmer nepatrným kvietkom a človek ju v tej hustej tráve možno ani nezbadá. Bolo jej veľmi príjemne a pomaličky sa otáčala za slnkom tak, ako to robili aj ostatné kvietky. Vychutnávala si slnečné lúče a počúvala **spev poletujúceho škovránka**.

Občas, keď sa v neďalekej škole začala prestávka, začula **krik detí**. Zatiaľ čo sa oni učili písať a počítat, sediac v školských laviciach, sedmokráska sa učila vnímať veci okolo seba a krásy tohto sveta, sediac na svojej tenkej stonke. Stačilo len mať oči dokorán otvorené a každou minútou sa mohla kochať niečím novým. Sedmokrásku naplňalo šťastie a radosť. Predstavovala si, že to, čo ona v tichosti cíti, škovránok vyspieva celému svetu. S úctou a **láskou** hľadela na vtáčika, ktorý má to šťastie, že dokáže lietať a krásne vyspevovať. Tešila sa z jeho schopností a vôbec mu nezávidela.

„Veď predsa vidím a počujem,“ hovorila si v duchu, „slnko na mňa žiari a sem-tam ma vetrík pobozká. Aká som bohatá!“

No v rozkvitnutej záhrade stálo mnoho kvetov, ktoré neboli také skromné. Čím menej voňali, tým viac sa vystatovali a povýšenecky dvíhali hlavy. Pivonky a ruže sa len pretekali, ktorá je najväčšia, najfarebnejšia a na sedmokrásku, ktorá práve rozkvitla, z diaľky škaredo zazerali. Sedmokráska ich však obdivovala a nadchýnala sa ich krásou: „Aké sú len pekné, bohaté a farebné. Zaiste sa najviac páčia aj škovránkovi, ktorý si rád ku nim prisadne. Vďaka Bohu, že som pri nich tak blízko, a môžem vidieť všetku tú krásu na vlastné oči.“

Netrvalo dlho a škovránok naozaj priletel. No nie k veľkým pivonkám a ružiam, ale do trávy, priamo ku skromnej sedmokráske.

Malý vtáčik poskakoval vedľa nej a popritom si **štebotal**: „Aká je mäkučká táto trávička. A pozrimeže, aký prekrásny kvietok tu vyrástol stáby so srdcom zlatým a striebřistými lístkami.“

Potešila sa sedmokráska nečakanej chvále, až sa priam rozplývala od toľkého šťastia. Vtáčik ju zobáčikom pobozkal a už aj znova vyletel smerom k belasej oblohe.

Keď sa však sedmokráska poobzerala okolo seba, všimla si, že ruže od zlosti a závisti hádam ešte viac sčervenali. Zosmutnela, keď si uvedomila, že ostatné kvietky nezdieľajú jej radosť.

Zrazu do záhrady vstúpilo dievča s veľkými nožnicami. Pristúpila k ružiam a pivonkám a **jednu po druhej odcvakla**.

„Ach, toľká hrôza,“ preľakla sa sedmokráska.

Dievča o chvíľu odišlo s plnou náručou kvetín. Sedmokráska bola veľmi vďačná, že je len drobným nenápadným kvietkom, čo rastie medzi trávou, a dievča si ho nevšíma. Keď večer zašlo slnko, sklopila biele lístky, zaspala a celú noc snívala o veselom škovránkovi.

Ráno, len čo svoje lístky opäť roztvorila, **začula známy vtáčí spev**. Škovránok však spieval inak ako včera - znelo to veľmi smutne. Keď sa sedmokráska poobzerala, zistila, že škovránok je zatvorený v kletke. Z nej pospevoval o tom, aké krásne je žiť, keď môžeš voľne poletovať po svete.

Sedmokráska by uväznenému vtáčikovi veľmi rada pomohla, no nevedela ako. Neprestajne sa kvôli nemu trápila a celkom zabudla na krásy sveta.

Vtom do záhrady vkročili dvaja chlapci. Jeden z nich mal v ruke nožík a **namieril** si to rovno k sedmokráske.

„Tu vyberieme kus trávniku pre toho nášho škovránka,“ povedal jeden z chlapcov a začal okolo drobného kvietku **zarezávať** hlboko do zeme.

„Ten kvet odtiaľ vytrhni! Načo tam bude?“ navrhol druhý chlapec.

Sedmokráska sa v tej chvíli zhrozila. Dobre vedela, že byť vytrhnutý zo zeme, znamená prísť o život. A ona predsa chcela ešte žiť!

„Nie, necháme ju tam. Celkom sa tam hodí,“ rozhodol jeho kamarát.

A tak sedmokráska síce zostala nažive, no dostala sa do kletky ku škovránkovi.

Úbohý vták v kletke neprestajne nariekal za stratenou slobodou a **zmätene trepotal krídlami**. Sedmokráska by ho veľmi rada utešila, no nevedela rozprávať, a tak na neho len smutne hľadela.

Keď už uplynula takmer polovica dňa, **uväznený** vtáčik prehovoril: „Som smädný. Všetci odišli a zabudli mi dať čo i len kúsok vody. Hrdlo mám úplne vyschnuté a som celkom rozpálený od slnka. Myslím, že tu umriem, a tak by som sa mal rozlúčiť so všetkou tou krásou, ktorú Boh stvoril.“

Vtom sa zapozeral na sedmokrásku a povedal jej: „Ty tu tiež zvädneš, úbohý kvietok. Teba a kúsok zeme s trávou mi dali namiesto širého sveta, ktorý som mal vonku.“

Nemala ho ako sedmokráska utešiť, o to viac začala aspoň voňať, aby spríjemnila škovránkovi posledné chvíle na tomto svete.

Zanedlho nastal večer, no stále nikto neprichádzal, aby zúboženému vtáčikovi priniesol trochu vody. Ešte naposledy **zatrepal** krídelkami, sklonil hlávku a srdce mu v tej chvíli puklo žiaľom. V ten večer ani sedmokráska nesklopila svoje lístky. Smutný, zvädnutý kvietok sa iba bezducho skláňal k zemi.

Ráno, keď chlapci prišli ku kletke a zbadali, čo sa stalo, rozplakali sa a neboráka vtáčika vybrali von. Vykopali mu pekný hrobček, skrášlili ho kvetmi a úbohého škovránka priam kráľovsky pochovali. Neuvedomili si, že zahynul práve kvôli ich zábudlivosti. A nepoučili sa. Keďže už nemali škovránka, trávu so sedmokráskou len tak pohodili na cestu a na drobný

kvietok si nikto ani nespomenul.